

Vendim nr. 255, datë 20.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Marsida Xhaferllari, Kryesuese

Illir Toska, Anëtar

Genti Ibrahimi, Anëtar

në datën 20.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 31 (A) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUESE: **AURORA KOROVESHI (BRAHOLLI)**, përfaqësuar nga avokatja Presida Gega, me prokurë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 2056, datë 16.03.2015 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 1893, datë 27.09.2016 të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2025-2880, datë 14.07.2025 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Genti Ibrahimi, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese të saj, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesja, gjatë periudhës 2010-2014, ka qenë në marrëdhënie pune pranë shoqërisë “ABCOM” sh.p.k., me detyrë “përfaqësuese shitjeje”. Në datën 25.10.2010, në kohën e fillimit të marrëdhënies së punës, kërkuesja ka nënshkruar edhe një “deklaratë”, nëpërmjet së cilës ka pranuar se është njohur me politikat dhe rregullat në punë, të cilat do t’i zbatonte gjatë ushtrimit të detyrës.

2. Gjatë vijimit të marrëdhënies së punës, në datën 20.04.2011, punëdhënësi (i paditur në procesin gjyqësor) i ka dhënë kërkueses masën disiplinore me shkrim “*Paralajmërim për largim nga puna*” me motivacionin “*Vonesë në punë për 2 orë, mosrakordim dhe mosnjoftim në datën 14.04.2011, e cila ka çuar në mbylljen e PoS-it për 2 orë*”. Po kështu, në datën 04.02.2014 ndaj kërkueses është marrë edhe masa disiplinore “*Vërejtje me shkrim me paralajmërim për pushim nga puna*” me motivacionin “*Kundërshtim detyre dhe mosparaqitje në PoS-in e caktuar, duke shkaktuar mbylljen e PoS Institut dhe lënien e klientëve të atjeshëm pa shërbyer*”, duke u konsideruar ky veprim si thyerje e rëndë e disiplinës.

3. Me shkresën e nënshkruar në datën 13.02.2014 kërkuesja është njoftuar për zhvillimin, në datën 14.02.2014, të takimit mes palëve për bisedime rreth vendimit të punëdhënësit për zgjidhjen e kontratës së saj të punës. Në këtë shkresë, me shkrim dore, është shtuar se “*Palët bien dakord që takimi të zhvillohet në datën 14.02.2014, ora 12:00*”. Në këtë takim kërkueses i është bërë me dije vendimi i punëdhënësit për zgjidhjen e kontratës së punës në rrugë normale, duke iu dhënë mundësia e punësimit gjatë afatit dymujor të njoftimit, në respektim të përcaktimeve të neneve 141 dhe 143 të Kodit të Punës. Kërkuesja ka kërkuar të njihet me arsyet e marrjes së vendimit, ndërkohë që përfaqësuesit e punëdhënësit e kanë sqaruar se nuk ekzistonte një motiv specifik, por vendimi ishte marrë nga strukturat drejtuese për arsye që lidheshin me politikat e brendshme të shoqërisë.

4. Në datën 21.02.2014 kërkueses i është komunikuar vendimi i punëdhënësit për zgjidhjen e kontratës së punës në përfundim të afatit dymujor të njoftimit. Në datën 22.04.2014 është ndërprerë marrëdhënia e punës mes palëve, duke iu njohur kërkueses edhe shtatë ditë pushim të lejes vjetore.

5. Duke mos qenë dakord me zgjidhjen e marrëdhënies së punës kërkuesja i është drejtuar gjykatës me padi kundër punëdhënësit, duke kërkuar dëmshpërblim për: mosrespektimin e procedurës së zgjidhjes së kontratës, në masën e 2 muajve pagë; vjetërsi në punë, në masën e 1,5 muajve pagë; për zgjidhjen e kontratës për shkaqe abuzive, në masën e 12 muajve pagë; zgjidhjen e menjëhershme dhe të pajustificuar të kontratës dhe mosrespektimin e afatit të njoftimit; detyrimin e punëdhënësit për kthimin e shumës 1.000 lekë, të mbajtur pa të drejtë nga paga.

6. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 2056, datë 16.03.2015, ka vendosur rrëzimin e padisë, si të pabazuar në prova dhe në ligj, duke i vlerësuar kërkimet e kërkueses të pambështetura në nenet 143, pika 1, 144, 146 dhe 153 të Kodit të Punës. Sipas gjykatës, kontrata e punës mund të zgjidhej në çdo moment nga punëdhënësi, me kusht që të respektohej afati i njoftimit i përcaktuar në nenin 143, pika 1, të Kodit të Punës, si dhe procedura e përcaktuar në nenin 144 të këtij kodi, kërkesa këto që rezultonin të plotësuara me përpikmëri nga punëdhënësi. Po sipas gjykatës, edhe pretendimi i kërkueses se afati i njoftimit duhej të shtyhej në kushtet kur gjatë këtij afati ajo kishte përfituar 7 ditë pushim nga leja vjetore me miratimin e punëdhënësit, ishte i pabazuar për sa kohë nga kërkuësja nuk kishte provuar se, përveç afatit të njoftimit, nuk ishte paguar edhe për ditët e lejes vjetore. Kundër këtij vendimi kërkuësja ka paraqitur ankim.

7. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 1893, datë 27.09.2016, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë, duke arsyetuar se kjo e fundit kishte analizuar në mënyrë të hollësishme rrethanat e faktit dhe kishte përcaktuar drejt dispozitat ligjore për zgjidhjen e mosmarrëveshjes së lindur midis palëve. Sipas gjykatës së apelit, referimet e kërkueses në nenet 153 dhe 155 të Kodit të Punës nuk qëndronin, pasi ato do të gjenin zbatim vetëm në rast se nga punëdhënësi nuk do të ishte respektuar procedura dhe afati i njoftimit, mosrespektim ky që do të sillte trajtimin e zgjidhjes së kontratës së punës si zgjidhje të menjëhershme. Po kështu, nga vlerësimi i fakteve dhe i provave të administruara në gjykim për motivin abuziv të pretenduar, gjykata e apelit ka konkluduar se pretendimi i kërkueses nuk provohej. Në këto kushte, sipas gjykatës, punëdhënësi i paditur nuk mund të ngarkohej me detyrimin për të dëmshpërblyer kërkuesen, pasi ai kishte respektuar kërkesat e Kodit të Punës për zgjidhjen normale të kontratës së punës. Kundër këtij vendimi ka paraqitur rekurs kërkuësja.

8. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2025-2880, datë 14.07.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkueses, me arsyetimin se ai nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 472 i Kodit të Procedurës Civile (KPC). Sipas atij kolegji, gjykatat e faktit kishin respektuar dhe zbatuar drejt dispozitat ligjore për zgjidhjen e çështjes, si dhe kishin bërë një cilësim të drejtë të fakteve dhe të rrethanave që lidheshin me mosmarrëveshjen, kishin kryer një analizë juridike të plotë të provave dhe e kishin zgjidhur mosmarrëveshjen duke u dhënë përgjigje ezauruese pretendimeve e prapësimeve të palëve, mbështetur në provat e paraqitura prej tyre në gjykim. Po sipas Kolegjit Civil, vendimi i gjykatës së apelit nuk vinte në kundërshtim me praktikën e atij kolegji ose të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, ndërsa pjesa e pretendimeve në rekurs që ngrinte çështje të

vlerësimit të provave dilte jashtë juridiksionit rishikues dhe ekskluzivisht ligjor të Gjykatës së Lartë.

9. Në datën 14.04.2026 kërkesja i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të nenit 27 të Ligjit të saj Organik, është regjistruar në datën 22.04.2026.

II

Pretendimet e kërkeses

10. **Kërkesja**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, pasi gjykatat nuk u kanë dhënë përgjigje të qarta pretendimeve të saj thelbësore dhe nuk kanë treguar se provat janë analizuar në përputhje me procedurën dhe ligjin. Në veçanti, ato nuk kanë marrë në konsideratë në mënyrë të plotë ndikimin e periudhës së lejes vjetore në llogaritjen e afatit të njoftimit të saj për zgjidhjen e kontratës së punës. Kolegji Civil nuk ka marrë parasysh se në rekurs kërkesja nuk kishte kërkuar rivlerësim të provave, por kishte kundërshtuar mënyrën e interpretimit të dispozitave të Kodit të Punës dhe mosrespektimin e afatit të njoftimit. Gjykata e Lartë është mjaftuar me një arsyetim formal dhe konstatime të përgjithshme, duke lënë pa shqyrtuar në thelb pretendimet e ngritura në rekurs dhe, për rrjedhojë, pa riparuar shkeljet e lejuara nga gjykatat e faktit.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimitimin e kërkeses

11. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “F”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private ose publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara nga Kushtetuta. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

12. Kriteret paraprake të legjitimitimit janë të natyrës kumulative, ndaj mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuksi të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjykimit kushtetues. Gjatë shqyrtimit paraprak të çështjes, Kolegji mund të verifikojë një ose më shumë prej tyre, pa qenë i detyruar të ndjekë një radhë të paracaktuar të analizës. Mospërmbushja edhe e një kriteri të vetëm, me pasojë moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, e bën të panevojshëm verifikimin e kriterëve të tjera. Në rastin konkret, duke pasur parasysh natyrën dhe përmbajtjen e pretendimit të kërkukses, Kolegji do të ndalet në verifikimin e plotësimit të kriterit *ratione materiae* dhe, në vijim, në bazueshmërinë e këtij pretendimi në aspektin kushtetues.

13. Në drejtim të kriterit *ratione materiae*, i cili vlerësohet në raport me pretendimet e parashtruara në ankimin kushtetues individual, Kolegji vëren se kërkuksja ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, Sipas saj, gjykatat nuk u kanë dhënë përgjigje të qarta pretendimeve të saj thelbësore dhe, në veçanti, nuk kanë marrë në konsideratë në mënyrë të plotë ndikimin e periudhës së lejes vjetore në llogaritjen e afatit të njoftimit për zgjidhjen e kontratës së punës. Po kështu, Kolegji Civil nuk ka marrë parasysh se në rekurs ajo nuk kishte kërkuar rivlerësimin e provave, por kishte kundërshtuar mënyrën e interpretimit të dispozitave të Kodit të Punës dhe mosrespektimin e afatit të njoftimit për zgjidhjen e kontratës së punës. Sipas kërkukses, Gjykata e Lartë është mjaftuar me një arsyetim formal dhe konstatime të përgjithshme duke lënë pa shqyrtuar në thelb pretendimet e ngritura në rekurs.

14. Gjykata ka theksuar se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë, funksioni i të cilit është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe t'u japë mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Gjykata e vlerëson arsyetimin e një vendimi gjyqësor vetëm në kuadrin e përmbushjes ose jo të standardeve kushtetuese, pasi nuk është detyrë e saj të analizojë provat dhe faktet mbi të cilat është bazuar gjykata për zgjidhjen e çështjes së themelit. Kjo mbetet detyrë funksionale e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm (*shih vendimet nr. 17, datë 23.03.2023; nr. 19, datë 07.07.2022; nr. 18, datë 30.03.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Po kështu, Gjykata ka ritheksuar vazhdimisht qëndrimin se mënyra e vlerësimit të provave dhe zbatimi i ligjit material janë, si rregull, atribut i gjykatave të zakonshme, ndërsa detyra e saj është të verifikojë nëse procesi në tërësinë e tij ka qenë i rregullt. Roli i saj nuk është të rivlerësojë faktet, zbatimin e ligjit material ose zgjidhjen e dhënë nga gjykatat e zakonshme. Kontrolli kushtetues që kjo Gjykatë ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i

kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes të të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues, nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 76, datë 04.12.2017; nr. 4, datë 05.02.2014 të Gjykatës Kushtetuese*). Vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm mund të vihen në dyshim nga Gjykata vetëm kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si arbitrare ose haptazi të paarsyeshme. Thënë ndryshe, ajo vepron në rastin kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose i tillë që e bën gjykimin të padrejtë (*shih vendimin nr. 30, datë 29.05.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Në zbatim të standardeve të mësipërme dhe bazuar në argumentet e parashtruara në ankimin kushtetues individual, Kolegji vëren se, ndonëse kërkesja e ka formuluar pretendimin e saj në drejtim të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, argumentet e parashtruara lidhen kryesisht me mënyrën sesi gjykatat e zakonshme kanë përcaktuar faktet, kanë vlerësuar provat dhe kanë interpretuar e zbatuar dispozitat e Kodit të Punës për zgjidhjen e kontratës së punës dhe, në veçanti, për afatin e njoftimit dhe periudhën e lejes vjetore. Këto çështje, duke qenë me natyrë thellësisht ligjore, i përkasin, si rregull, gjykatave të juridiksionit të zakonshëm dhe mund të bëhen objekt i kontrollit kushtetues vetëm nëse mënyra sesi gjykatat i kanë zgjidhur ato rezultojnë arbitrare ose haptazi të paarsyeshme, ose nëse vendimet gjyqësore nuk u japin përgjigje të arsyetuara pretendimeve thelbësore të palës.

17. Referuar akteve bashkëlidhur ankimit kushtetues individual, Kolegji konstaton se Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka shqyrtuar pretendimet e ngritura nga kërkesja në padi dhe gjatë gjykimit për mosrespektimin e procedurës dhe të afatit të njoftimit për zgjidhjen e kontratës së punës, si dhe për ekzistencën e shkaqeve abuzive. Për sa i përket procedurës së parashikuar nga neni 144 i Kodit të Punës gjykata ka vlerësuar se takimi mes palëve ishte zhvilluar me pjesëmarrjen e kërkeses dhe të avokatit të saj dhe se nga provat rezultonin përpjekjet e punëdhënësit për njoftimin e saj në kohë. Po kështu, gjykata ka vlerësuar se, duke qenë kontrata e punës pa afat të përcaktuar, punëdhënësi mund ta zgjidhte atë në çdo moment, duke respektuar afatin e njoftimit dhe procedurën sipas neneve 143 dhe 144 të Kodit të Punës. Gjykata ka shqyrtuar edhe pretendimin e kërkeses se afati i njoftimit duhej të shtyhej për shkak të 7 ditëve të lejes vjetore të marra gjatë kësaj periudhe, duke e gjetur atë të pabazuar.

18. Gjykata e Apelit Tiranë ka lënë në fuqi vendimin e gjykatës së shkallës së parë, duke vlerësuar se ajo kishte përcaktuar drejt faktet dhe dispozitat ligjore të zbatueshme dhe se punëdhënësi kishte respektuar kërkesat e Kodit të Punës për zgjidhjen e zakonshme të një

kontrate pune pa afat të përcaktuar. Gjykata e apelit ka shqyrtuar edhe pretendimin e kërkuases për zgjidhjen e kontratës për shkaqe abuzive, duke e gjetur atë të pabazuar në provat e administruara në gjykim, kurse Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të saj, pasi ka vlerësuar se ai nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 472 i KPC-së. Sipas tij, gjykatat e faktit kishin zbatuar drejt ligjin, kishin bërë një cilësim të drejtë të fakteve dhe të rrethanave të mosmarrëveshjes dhe u kishin dhënë përgjigje pretendimeve e prapësimeve të palëve në përputhje me provat e paraqitura prej tyre, ndërsa pretendimet në rekurs që ngrinin çështje të vlerësimit të provave dilnin jashtë juridiksionit rishikues dhe ekskluzivisht ligjor të Gjykatës së Lartë.

19. Për sa më sipër, Kolegji çmon se gjykatat e zakonshme, në ushtrim të kompetencave të tyre dhe në zbatim të dispozitave materiale dhe procedurale, kanë shqyrtuar çështjet e faktit dhe të ligjit të shtruar për zgjidhje dhe u kanë dhënë përgjigje të arsyetuara kërtimeve dhe pretendimeve të kërkuases, përfshirë ato për mosrespektimin e procedurës dhe të afatit të njoftimit për zgjidhjen e kontratës së punës. Nga vendimet e tyre rezulton mënyra sesi janë përcaktuar faktet e mosmarrëveshjes, ligji i zbatueshëm dhe arsyet që kanë çuar në konkluzionet përkatëse të tyre. Për sa i përket procesit në Gjykatën e Lartë, Kolegji vlerëson se ajo, në përputhje me funksionin e saj si gjykatë e ligjit, si dhe në zbatim të normave procedurale të zbatueshme në atë shkallë gjykimi, pasi ka marrë në shqyrtim në dhomën e këshillimit rekursin e paraqitur nga kërkuësja, ka vlerësuar se ai nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara nga ligji. Sipas jurisprudencës kushtetuese, vendimet e Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit mund të arsyetohen në mënyrë të kufizuar, me kusht që në pjesën hyrëse të listohen shkaqet e rekursit dhe arsyetimi të shpreh, në thelb, shkaqet e mospranimit gjatë shqyrtimit paraprak të tij në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 10, datë 07.03.2023; nr. 2, datë 11.02.2021; nr. 21, datë 16.04.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Në rastin konkret, vendimi i Gjykatës së Lartë, ndonëse me arsyetim të kufizuar, pasqyron vendimmarrjen e gjykatave më të ulëta, liston shkaqet e ngritura në rekurs dhe shpreh vlerësimin se ato nuk përbënin shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 427 i KPC-së për pranimin e rekursit, duke përmbushur kështu standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit.

20. Në vendimet e kundërshtuara Kolegji nuk konstaton se gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë arritur në përfundime arbitrare ose haptazi të paarsyeshme, në kuptimin kushtetues të këtyre koncepteve. Vetëm fakti se në përfundim të procesit gjyqësor gjykatat e zakonshme kanë dhënë një vendim jo në favor të kërkuases, si dhe fakti se Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të saj, nuk mjaftojnë për të vënë në dyshim rregullsinë kushtetuese të procesit gjyqësor të kundërshtuar. Në thelb, argumentet e kërkuases synojnë të

vënë në diskutim mënyrën sesi gjykatat e zakonshme kanë vlerësuar faktet dhe provat dhe kanë interpretuar dispozitat e Kodit të Punës në funksion të zgjidhjes së çështjes në themel. Për rrjedhojë, për sa kohë nuk rezulton se vlerësimi i gjykatave ka qenë arbitrar ose haptazi i paarsyeshëm, dhe ato u kanë dhënë përgjigje pretendimeve thelbësore të kërkueses, pretendimi i saj për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor është haptazi i pabazuar.

21. Në përfundim, Kolegji çmon se ankimi kushtetues individual i kërkueses nuk plotëson kriteret ligjore paraprake për kalimin e tij për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronja “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.